

60 godina
Dvorane kulturnog centra Beograda

Bolje je u bioskopu!

Kino-Nostalgija

Razmišljajući o neuhvatljivom trenutku prošlosti koji određuje moje sećanje na bioskop Dvorane Kulturnog centra suočila sam se sa belinom i prazninom zaborava. I sada mi izmiče naslov filma koji sam gledala kao prekobrojna iz lože smeštene u dnu sale i pored projekcione kabine. Sigurna sam da je u pitanju bila projekcija nekog „hita“ Festivala autorskog filma (FAF), Almodovara, Kaurismakija, nekog izraelskog naslova..., jer je pored krcate sale i u loži bilo nas petoro, šestoro... Sedišta su bila propala i neudobna, ostatak prostora zakrčen starim stvarima, a sa zidova su otpadali malter i oljuštena boja. Međutim, sve to nije poremetilo kolektivno hipnotičko praćenje pokretnih slika na nedovoljno zategnutom platnu jer se sve to odigrava pre renoviranja bioskopa.

Posramljena zaboravom onog što je bilo *must see*, baš tada i vrlo sentimentalno raspoložena razmišljam o drugim dragocenim prizorima i dolazim do liste šta DKC još može da bude – prostor promocije knjige koju sam uredila, *Studije filma i /ekranskih/ medija: Srbija 3.0.*(2019), a u kojoj su sakupljeni tekstovi postdiplomaca FDU, danas (nadam se) ponosnih alumnija doktorskih studija Teorije dramskih umetnosti, medija i kultura, FDU. Bioskop u kome sam premijerno, bez daha odgledala *ground breaking* film o Holokaustu, *Šaulov sin*, Lasla Nemeša (2015). To je i bioskop čiji je dugogodišnji urednik programa Nebojša Popović, koji je mene, ali i mnoge druge gledaoce u pomenutoj loži, poslao kod čoveka na ulazu u salu ili kod kino-operatera da nas sa njegovom preporukom puste da gledamo film.

Senke sećanja bioskopske tame DKC-a me podsećaju i na to koliko je Nebojša je bio neponovljiv i poseban. Bio je sjajan urednik, kritičar, novinar, publicista koji je markantno obeležio filmski život Beograda i nekadašnjih država. Voleo je pesme Arseno Dedića, pa se priča sećanja može okončati stihovima Arsenovih pesama *Kino „Sloboda“* i *Provincijski kino*. Reči šansona govore o bioskopu koji je bio centar naših svetova, a u koji su pored „Rite Hejvort kao Gilda“ dolazili „Bergman, Antonioni i filmovi Novog vala“.

Danas je DKC, iako deo evropske bioskopske mreže, zadržao patinu provincijskog kina u najboljem smislu reči, jer tamo i danas:

„...Loše filmove daju,
Tamo i danas pravda
Pobjeđuje na kraju“.

DKC je mesto u čiju su se tamu sklonili pravda i filmovi koje smo voleli i koje ćemo tek zavoleti.